

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

נקודות למחשבה והתעמקות בענייני

פרשת שמות תשפ"ב

בהוצאת: אוריאל יעוץ ופירוט בע"מ
יפה רום 40 ירושלים ת"ו
טלפון 02-6520002
www.rachlin.org.il

סרקו להורדה

לקבלת הגיליון למייל: rachlin@rachlin.org.il

© כל הזכויות שמורות לכ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

הערה: מאמר זה הינו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

פרשת שמות תשפ"ב – השלבים המכריעים בתהליך הגאולה

על פי הנוסחה הזאת אנחנו צריכים לעבור על כל הפרשה, נעבור ככה בעל פה, מה שנספיק – להבין את השלבים הקריטיים.

אפשר לומר שההתחלה של כל הענין היא כשעמרם לוקח את יוכבד בחזרה לאשה, ונולד מושיען של ישראל, משה רבנו, שאֶצְטַגְנִי פִּרְעָה כִּבְרָא שְׁלוּקָה בְּמִים. לכן נתנו את הרעיון הזדוני להשליך את כל התינוקות הזכרים למים, לנילוס, להרוג אותם במים. הם לא ידעו אם הוא מצרי או מאומה אחרת – ולכן כל הזכרים, כל התינוקות. הנה המלחמה: ה' רוצה להביא את הגאולה, והסטרא אחרא רוצה למנוע את הגאולה.

אתם חושבים שמדובר רק במצרים? לא, מדובר על "עד כי יבא שילה", עד הגאולה האחרונה, גאולת העולמים. גם שמה המלחמה עד הרגע האחרון – למנוע, לעכב, לעוות, כמו שהיה גם בנס פורים, ובכל דור ודור.

בכל רגע ורגע, יש זמנים שאפשר להיגאל – אם אין זכות, ממשיכים ל"פְּקִידָה" הבאה: "פְּקִידָה" – "פְּקִידָה". אם מגיע הזמן ויש זכות – נגאלים. ויש זמן סופי – שיש זכות, אין זכות... רחמנא לצלן, זה יכול לבוא בייסורים. הייסורים מכפרים על העוונות, ואז יש זכות, שלא נדע! זה הסיפור.

ערב טוב! שבוע טוב! מה שלומכם? אנחנו כאן בפרשת שמות תשפ"ב – פרשה עצומה עם אין סוף סוגיות. אנחנו נלך בדרכנו, בדרך עץ החיים, בשם ה' נעשה ונצליח!

כן. אנחנו כאן רואים בפרק הזה התחלה של ההכנה לגאולת מצרים, המהלכים הקריטיים. בכל מלחמה יש שלבים קריטיים, יש צמתים קריטיים, יש החלטות קריטיות, שאם טועים בהן – הנזק עצום, ואם בוחרים נכון – הניצחון מובטח. ככה במלחמות. ככה במלחמות הרוחניות, בפרט ובכלל, בשמים ובארץ.

וכל העולם וכל החיים הם מלחמה בין הקדושה לבין הסטרא אחרא, בין הסטרא אחרא לקדושה – רואים את זה מצוין כאן בפרשה.

ה' יתברך, ישתבח שמו לעד, מנהל בהשגחה עליונה את כל המערכה, ומסנכרן את הזמנים בין כל המרכיבים של המערכה – כדי שכל דבר יגיע למקומו בזמנו, וכל נסיון יהיה מְכֻוֵן באותו רגע לאותו אדם, לאותו תפקיד, לאותה אומה. כל דבר ודבר מסונכרן. אין שום דבר סתם, אין שום זמן סתם, כמו שרבנו הבעל שם טוב הקדוש והאהוב אומר – שהכל מושגח, כל דבר ודבר הכי קטן. פלא פלאים!

קריטית, כן? הוא יכול היה לשבת בארמון ולהנות מהחיים הטובים של הארמון. מה הוא צריך ללכת לראות בסבלותם? – אבל הוא היה גואלן של ישראל, הוא היה רחמן, אז הוא הלך לראות.

ואז הוא ראה את העוול שעשה המצרי. "ויפן כה וכה וירא כי אין איש" כן, ומה? – הרג אותו. הרג אותו, אומרים חכמים, בשם המפורש. זאת אומרת שכבר משה רבנו היה בדרגה גבוהה מאד מבחינת עבודת ה' – כבר ידע להשתמש בשם המפורש! מי יודע להשתמש בשם המפורש?! מי לימד אותו? – היה לו רב מלאך. לא רוצה להגיד את שם המלאך. מלאך ידוע שהיה רבו לימד אותו. אז היתה בו יכולת, היתה בו הבנה.

"אָכֵן נֹדַע הַדְּבָר" – הנה, הרשעים שמה של עם ישראל כבר פתחו את הפה, "מי שָׁמַד לְאִישׁ", כבר יצאו עלי משה רבנו. הוא אמר 'וואו, אכן נודע הדבר – עכשיו שיש דִּלְטֹרִין, שיש מלשינים, מי יודע אם תהיה זכות להיגאלי. אז הוא כבר ידע משהו על תפקידו, על הגאולה.

פרעה מנסה להרוג אותו, לרצוח את משה רבנו. למה? בסך הכל הוא הרג איזה מצרי, מה קרה? המצרי הזה היה רשע גדול, עשה דברים חמורים. משה גדל בבית פרעה – ועל כלום הוא רוצה כבר לרצוח אותו?! כנראה שהבינו שמשה רבנו גואלן של ישראל, או עוד פעם, יש לו יכולות, יש לו כח, יש לו יכולת – לא מוצא חן בעיניהם.

אתם יודעים, בכל שלטון טוטליטרי במשך ההיסטוריה מי שיש לו כח, מי שמתארגן – אוי ואבוי... הם רוצים את האנשים שפופים בלי זכויות, ה' ישמור. אז הוא עשה דבר כזה? ועוד בשם המפורש? – דבר מסוכן!

ה' עשה לו נס, והוא הצליח לברוח. אז בפשט לא כתוב שהוא הלך לארץ כוש, אבל ידוע שהוא הלך לארץ כוש. בכל אופן, הוא הגיע אחר כך ליתרו.

בנות יתרו הלכו לבאר, גם צִפְרָה. הרועים רצו להרע להן. משה רבנו בא ונלחם בשבילן, לא פחד. עוד פעם: צִדְקָה, יושר, מסירות. הציל אותן.

אם כן, ניסו למנוע את היוולדותו, וה' נתן עצה לשים את התינוק הזה בתוך התיבה בנילוס – בדיוק בתיה בת פרעה היתה צריכה ללכת לרחוץ בנילוס, בדיוק ראתה, בדיוק לקחה, בדיוק מרים היתה שם, שכרה את יוכבד שתניק אותו כי הוא לא היה מוכן לינוק מהמצריות. תראו כמה סנכרוניזם פה כדי שמשה רבנו לא ילקה במי הנילוס. ילקה אחר כך בימי מריבה! אבל עכשיו אלה לא המים שהוא צריך ללקות בהם.

אז הסטרא אחרא רואה, אבל לא רואה הכל. הקדושה רואה הכל, ה' יתברך רואה הכל, ומתכנן את הכל. ויש בחירה בכל רגע ורגע. גם למילדות היתה בחירה אם להמית את הילדים או לא. תראו איזו גזירה מזעזעת של פרעה – להגיד למילדות להמית את הילדים, את התינוקות, אם זה זכר להמית אותם... לא הלך לו, אז הוא אמר את כל הילדים, את כל הזכרים להשליך ליאור. כן, המלחמה...

ואחר כך משה רבנו, על פי המדרש, נתנו לו לבחור, כן? הוא ישב בחיקו של פרעה, והוריד לו את הכתר מהראש ושם על ראשו. אז החרטומים אמרו: 'זה, מסוכן הבחור הזה. צריך לחסל אותו'. אז ניסו אותו בנסיון של הגחלים והזהב. והוא שלח את ידו לקחת מהזהב, והמלאך היטה אותו שיקח מהגחלים, ומזה נכווה ונהיה כבד פה, כבד לשון – תראו איזה דבר, זה סתם? לא, זה לא סתם. הכל בהשגחה. הכל תיקונים.

אחר כך כשהוא גדל והשעבוד מתעצם, ועם ישראל מתרבה – "הבה נתחכמה לו", כן? זו הנוסחה של כל המלחמה: "הבה נתחכמה לו". הסטרא אחרא יודעת לעשות "הבה נתחכמה לו", מה אתנו? "בְּתַחְבֵּלוֹת תַּעֲשֶׂה לָךְ מִלְחָמָה" – זה לעומת זה.

אז עם ישראל לא היה שמה באיזה תחכום גדול. רק שרדו, מסכנים, וסבלו. אבל אבא שבשמים עשה את התחכומים. הוא יתברך עשה את המהלכים, 'מאחורי הקלעים' כמו שאומרים, בהסתר פנים, אבל בתוך הטבע יד ה' עובדת.

אז הוא גדל שם במדינה, ויוצא לראות בסבלותם של ישראל. הנה עוד בחירה

– תראו אילו דיוקים! בכל אופן, זו ההשתדלות שלו, שהיתה צריכה להיות.

וכמובן, ה' יתברך צריך לגייס אותו. הוא צריך להסכים להיות הגואל, וזה לא דבר פשוט. הוא לא רצה. חכמים אומרים שהוא לא רצה בגלל שאהרן גדול ממנו בגיל, אז הוא רצה שאהרן יהיה. וכי בן אדם קובע מי יהיה? אין מסרבים לגדול' כתוב, והוא בכל זאת סרב. 'מה אנו מה חיינו?' מה אנחנו מבינים בזה? אבל ודאי שזה מפחיד להיות הגואל. למה?

למה?! כי מה זה הגאולה? הגאולה היא התגלות ה' יתברך. מה זה הגואל? – הגואל הוא השליח לגרום להתגלות ה' יתברך. וזו לא סתם התגלות של ה' יתברך, זו התגלות של ה' יתברך להוציא את עם ישראל ממצרים ולהביא אותם לארץ ישראל. זה תכלית! זו מלחמה בפועל עם פרעה וחילו. זה לא רק איזו התעלות רוחנית.

אצל רבנו הבעל שם טוב הקדוש ראינו התעלות רוחנית: הוא נגע באצבע בזמן קור באיזה עץ ונהיתה מדורה, יצאה אש מהאצבע שלו. וראה מסוף העולם ועד סופו. והיתה לו כל הזמן קפיצת הדרך. ומה לא? דרגות עצומות.

אבל חוץ מאשר זה שהוא התחלת הארת משיח, וכל הקידוש ה' שהוא עשה, וכל הנשמות שהוא חיזק לעבודתו יתברך בדרך החסידות, וכל התיקונים שבוודאי עשה בשכינה ובעולמות העליונים – תכלית בעולם הזה אחרי שהסתלק רבנו – "עולם כמנהגו נוהג", ממשיך... החושך ממשיך, רשעים ממשיכים להתגבר, עם ישראל ממשיך להיות בגלות. אפילו הוא לא הצליח להיכנס לארץ. מבינים?

להיות גואל – גואל כמו משה רבנו, או הגואל האחרון שצריך ממש לשנות את

"ויִזְוֹל מִשֶּׁה" כן? הוא הסכים להישאר, נתן הבטחה, נשבע שהוא לא יצא מבית יתרו בלי הסכמתו, וגם הבן הראשון, כידוע – הקדיש אותו... אז כבר נהיתה איזו תקלה, שמשה רבנו לא בן חורין. אבל הוא היה צדיק יסוד עולם – משה רבנו!

הוא לקח את הצאן, ולא הלך לרעות בשדות זרים ולגזול. לכן לקח אותם למדבר, להפקר. שם המתין לו הסנה. אבל משמים היה צריך להעמיד אותו בנסיון: האם הוא יהיה "סָר לְרֵאוֹת" או לא?

אם הוא היה עובר שמה ולא שם לב לסנה הזה... – כמו שהרבה, כולנו, עוברים ליד איזו הזדמנות דקדושה, ולא שמים לב וממשיכים הלאה... – מה שונה?

מה, חייבים לשים לב לכל דבר? כל דבר, יש לו משמעות אלוקית? בכל דבר בן אדם צריך להתעמק?

כן, רבותי. ככה ב'דרך עץ החיים' – אדם צריך להתעמק. ולכל דבר יש משמעות. ככה לְמַדְנוּ רבנו הבעל שם טוב הקדוש. לכל דבר יש משמעות.

הבעש"ט נכנס לבית. טעה, הלך למרתף. טעה, בטעות, לא היה צריך ללכת למרתף – אמר: 'תבדקו את

המזוזות', לא סתם הוא הלך למרתף, כנראה שיש פה איזו בדיקה שצריך לעשות, כן? ב'שבחי הבעל שם טוב' הקדוש כתוב.

אז כאן היתה למשה עוד בחירה: האם הוא יסתכל, יתעמק מה קורה עם הסנה הזה שבוער ו"אֵינְנו אֶכְלִי"? או ימשיך הלאה בשטחיות של החיים, החיצוניות דחיצוניות של החיים, כמו שרוב בני האדם עושים? – לא, הוא סר לראות.

מה זה "סר לראות"? מחלוקת: האם הוא עיקם את צווארו? או פסע שלוש פסיעות?

"יש גישה פעלתנית יותר, כמו למשל של רבנו הבעש"ט הקדוש, גם האר"י הקדוש וגם הרשב"י. כל הגדולים האלה המיוחדים, הם תמיד ניסו לעשות משהו כדי לזרז את הגאולה. לא רק בגלל הסבל של עם ישראל – גם בגלל הסבל של השכינה הקדושה וגם בגלל חילול ה'. פמליה של מטה צריכה לתת כח לפמליה של מעלה, לא רק 'לשרוד', אלא אולי להצליח לקדם משהו."

העולם בסופו של דבר – זה לא דבר פשוט. איך אומרים היום? יש הרבה אינטרסים מכל מיני סוגים, בעלי אינטרסים שלא רוצים את זה, לא מתאים להם – אידאולוגיות או לא אידאולוגיות, או סתם אינטרסים כלכליים או אחרים.

אבל מי שעומד כנגד, זה הסטרא אחרא, היצר הכללי אנחנו קוראים לו. יש לו שליחים, כמו שלהבדיל אין סוף הבדלות לה' יתברך יש שליחים, אז גם לו יש שליחים. אז פה בפרשה השליח, זה פרעה והחרטומים, שרוצים למנוע את הגאולה.

למה רוצים למנוע את הגאולה? – כי יש להם רווח כלכלי מעם ישראל, ויש להם גם רווח רוחני, כמו שהסברנו כבר בפעמים קודמות שכשהשפע הקדוש יורד לנשמות ישראל בגלות השר הממונה של אותה הגלות, של אותה מדינה, לוקח לעצמו את הרוב, ונותן רק תמצית לעם ישראל – אז יש לו חיות מזה, אז למה שהוא יוותר?

חוץ מזה שאבא שבשמים, להבדיל, לא רצה שפרעה יוותר כדי שיעשה בו שפטים, כי עשה את עצמו אלויק מהברכה של יעקב אבינו, כמו שאמרנו בפעם הקודמת, וכדי שיתקדש שמו יתברך – איך אבא שבשמים מכניע את הסטרא אחרא בשמים ובארץ.

ובכל שמע ישראל אנחנו מזכירים את זה, ובכל תפילה במשך כל החיים, כל הדורות, עם ישראל מזכיר את זה – את יציאת מצרים. מה זה כל כך חשוב? מה יש לזכור שהיינו עבדים לפרעה? כן, זה חשוב מאד! זה לא רק כדי שזכור את הניסים שה' עשה לנו ונודה לו יתברך – אלא שנבין שיש דבר כזה שהקדושה מנצחת את הסטרא אחרא על אפה ועל חמתה, "בְּדָבָר אֲשֶׁר זָדוּ עֲלֵיהֶם", ושמה תהיה הנפילה שלהם. וזה גם לעתיד לבוא: שלא נתייאש מהגאולה האחרונה, שלא נתייאש מהגאולה האחרונה...

יש מצב שבו עם ישראל יחיי, עובד את ה', נניח תורה ומצוות ומעשים טובים – כל העם או חלק מהעם 'חיים', 'שורדים'. האם יש פעולה אקטיבית שעושים כדי לזרז את הגאולה שתבוא? או 'חיים' רגילי? יש שתי השקפות: יש לחיות כרגיל – לעשות את עבודת ה', ללמוד גמרא,

ללמוד הלכה, מי שזוכה ללמוד פנימיות, לקיים את המצוות ולשרוד "עד כי יבא שילה", 'לא עלינו המלאכה לגמור'.

ויש גישה פעלתנית יותר, כמו למשל של רבנו הבעש"ט הקדוש, גם האר"י הקדוש וגם הרשב"י. כל הגדולים האלה המיוחדים, הם תמיד ניסו לעשות משהו כדי לזרז את הגאולה. לא רק בגלל הסבל של עם ישראל – גם בגלל הסבל של השכינה הקדושה וגם בגלל חילול ה'. פמליה של מטה צריכה לתת כח לפמליה של מעלה, לא רק 'לשרוד', אלא אולי להצליח לקדם משהו. מבינים?

אז זה המעבר בין משה רבנו "הרגיל" כביכול, לבין משה רבנו שצריך לקבל על עצמו להיות גואל, להתחיל לעשות דברים בפועל – מפחיד מאד! הוא אומר: 'מי יאמין לי? מי יאמין בזה שה' פוקד אותנו ותבוא הגאולה?' יכולים היום לאשפז אחד כזה. ה' ישמור. כן, יש הרבה אנשים שחושבים שהם המשיח, והם מאושפזים במחלקות סגורות.

המשיח צריך לגאול! צריך להיות השליח – שבמקרה של גאולת מצרים – שבאמת נצא ממצרים, באמת נגיע לארץ, באמת נכבוש את הארץ. זה לא רק שה' יתגלה במצרים, ונמשיך להיות במצרים, 'טוב, כן, יש לכמה אנשים רוח הקודש, יופי'. לא, זו לא המטרה! המטרה, זה תכל'ס!

מי כמו משה רבנו ידע את הכח של פרעה וכל החרטומים וכל מה שהיה שמה. זה מפחיד, זה לא פשוט.

אז ה' נותן לו כמה אותות ומופתים, כן? שני אותות לעשות עם המטה: שהופך לנחש, והיד שהופכת להיות מצורעת כשלג, ואחר כך היא מתרפאת כשהוא מוציא אותה – נחמד, זה עדיין לא 'תקף'. זה רק כמו שאומרים היום: 'דוגמית' של איזה נס כדי שהיהודים יאמינו. לפרעה זה לא הספיק, לחרטומים זה גם לא הספיק.

שום דבר לא הספיק, עד שבסוף: מכת בכורות – זה כבר היה כנראה חזק, שבר את הקליפה. והוא שחרר – שנלך לעבוד את ה' במדבר, לא שנעזוב את מצרים באמת. אחר כך רדף, אחר כך טבע.

אין להם כח. לפעמים מגיע מצב כזה שאין לאנשים כח כבר לכלום, כמו שהיה בשואה. מה אדם רצה? שתביא לו איזה פירור לחם לאכול, אולי הוא ישרוד עוד שניה. מה, היה לאנשים תעצומות נפש לדברים עצומים? רק לשרוד איכשהו... להרדם ולהתעורר חי עוד יום.

כן, גם היום המצב הבריאותי בעולם: אנשים מתעייפים, חרדה, מתעייפים, קשה להם. זה פוגע בכל הרבדים של החיים: בפרנסה, בהרגלים, בחיי החברה, בכל מיני דברים. לא רואים את הסוף. אז יש מצב כזה שמכבד העבודה – אפילו כשבא גואלם לגאול אותם, הם כבר, אין להם, אין להם יכולת – מותשים. מותשים.

ובכל שלב ושלב גם משה רבנו נמצא בנסיון – האם הוא מאמין בה', האם הוא מסגיר על עם ישראל, האם הוא מצליח לעשות את השליחות? הרבה נקודות קריטיות יש בשליחות, הרבה סנכרון משמים.

ככה צריך לבדוק את מפת הקרב – מה הנקודות הקריטיות? מה מקומות החולשה? מה התכנית של הסטרא אחרא – "הבה נתחכמה לו!"? מה התכנית של הקדושה? יש תכנית לקדושה? האם הגואל באמת גואל? או שזה סתם עוד צדיק?

כתוב ככה, שבכל דור ודור יש שני המשיחים, שמוכנים לגאול, הרמח"ל הקדוש מביא את זה – אם יש זכות.

עד עכשיו לא היתה זכות, כי אם כן – כבר היתה באה הגאולה. אז מתישהו זה יבוא בעזרת ה'! יבוא הגואל הנכון בזמן הנכון בכח הנכון, ויעשה את העבודה! בסיעתא דשמיא, רק בסנכרון משמים, רק מתוך תחבולות דקדושה.

אז תראו פה כמה השתדלות ה' עושה כדי לגייס את משה. משה רבנו מסרב, וה' כועס עליו בסוף. בינתיים יתרו צריך גם לשחרר אותו. הוא קיבל עכשיו שליחות מאבא שבשמים – הוא צריך את הרשות של יתרו! ראש הכמרים של עבודה זרה! כן, כי זה היה ההסכם.

אז הנה, ברוך ה', יתרו הסכים, ישתבח שמו לעד. ועכשיו הם יוצאים בדרך למצרים – וכמעט שנהרג שמה בגלל שלא מל את הילדים. צפרה הצילה אותו, ה' ישמור. תראו כמה נסיונות וכמה קשיים.

ובאמת ה' אומר לאהרן לצאת לקראת משה, ואהרן שָׁמַח! היה לו גם כן כאן נסיון: למה הוא לא הגואל? אבל אהרן, יש לו לב של כהן גדול, עניו, אוהב ישראל – שמח בשביל אח שלו. זה הסתדר טוב.

והזקנים האמינו. אבל כשמשה ואהרן הלכו לפרעה כולם ברחו, לא יכלו לעמוד בפחד – כי מי זה? מה זה? פתאום באים לפרעה, המלך הנורא! לבקש ממנו לשחרר את עם ישראל! זה לא 'לפי התקן'. זה מסוכן, מסוכן. אז הם היו בְּטָבַע, לא עמדו בזה. משה ואהרן עמדו בזה. היו להם גם נסים להיכנס אצל פרעה – זה כבר התחיל להיות בדרך שה' נתן וְתָקַף. בסופו של דבר נתן תוקף רציני בכל המכות עד שיצאנו ממצרים ונגאלנו.

אבל בכל רגע ורגע היו נסיונות: "לְמָה הִרְעַתָּה לְעַם הַזֶּה", כי פרעה הכביד את לבו, לא נותן להם תבן, אומר: 'תביאו תבן. תמשיכו לעשות באותו הספק שעשיתם קודם, אבל עכשיו גם תבן אתם צריכים להביא בעצמכם', "נְרָפִים אַתֶּם נְרָפִים" – הנה המלחמה, לא דבר פשוט.

והעם כבר לא שומעים כל כך בקול משה כי כבר העבודה קשה, שבורים, רצוצים,

**" צריך לעמוד כל הזמן
בְּנִסְיוֹנֹת הַקִּטְנִים וְהַגְּדוּלִים,
הַגְּלוּיִים וְהַסְּמוּיִים,
וְלִהְיוֹת עַל הַפְּחָדִים וְעַל
הַחֲרָדוֹת וְעַל הַחֹלְשָׁה וְעַל
הַיָּאוּשׁ. בֶּן אָדָם צָרִיךְ לִהְיוֹת
בֶּן חוּרִין בַּפְּנִימִיּוֹת שְׁלוֹ, כֵּן?
שֶׁהֵיכָר הֵרַע יֵהִיה בִּידֵיו,
עֲשׂוֹק בִּיד הָאָדָם – לֹא
שֶׁהָאָדָם יֵהִי עֲשׂוֹק בִּידֵי
הַיָּצָר שְׁלוֹ – שְׁזֵה בַקְּלוֹת
מָאֵד, זֶה הַרְגִיל... "**

חווה. כן, הכל התחיל בגלל חווה, ולכן בזכות נשים צדקניות עתידין להיגאל. זה יגמר בזכות הנשים שיעשו את התיקון.

אז כמו שאתם רואים, השלבים הם לא פשוטים, "קמעא קמעא", שום דבר לא ברור. הכל מתגלגל בטבע, מין עלילה כזו של הגואל, מהרגע שהוא נולד עד הרגע שהוא הולך לגאול את ישראל בפועל – כל השלבים של הויכוחים והמשא ומתן עם פרעה, כל הלחצים שעם ישראל נלחץ כתוספת בגלל שהתחילה להאיר הארתו של המשיח, אז הסטרא אחרא רוצה להתחכם עוד יותר – כי איך אומרים, פרעה כבר 'משתולל', כבר לא יודע מה לעשות כדי למנוע את זה. משמים גם מכבידים את לבו.

למרות שמשה רבנו ידע את זה כי ה' גילה לו את כל התכנית, רואים בפרשה, הוא ידע הכל – בכל זאת זה קשה.

זה קשה מאוד! לקשר את העולם העליון לעולם התחתון והעולם התחתון לעולם העליון – זה קשה מאוד! מאד מאד מאד מאד! כי אנשים בתוך החושך, בתוך הטבע. איפה משה רבנו, ואיפה כולם?

אז אם יש סיעתא דשמיא – בסוף זה מצליח! אבל הנה, משה רבנו לא זכה להיכנס לארץ, לא זכה להכניס את עם ישראל. אבל עשה עבודה יפה מאד. ישתבח שמו לעד.

ובזכותו, יהי רצון שיבוא הגואל האחרון ויגאל אותנו במהרה ברחמים!

לחיים! לחיים! לחיים!

להתחזק בעבודתו יתברך, מתוך שמחה! להתגבר על החרדות ועל הפחדים ועל היאוש ועל הקשיים – למען שמו באהבה!

לחיים! לחיים! לחיים!

וצריך לעמוד כל הזמן בַּנְסִיוֹנוֹת הקטנים והגדולים, הגלויים והסמויים, ולהתגבר על הפחדים ועל החרדות ועל החולשה ועל היאוש. בן אדם צריך להיות בן חורין בפנימיות שלו, כן? שהיצר הרע יהיה בידיו, עשוק ביד האדם – לא שהאדם יהיה עשוק בידי היצר שלו – שזה בקלות מאד, זה הרגיל...

משה רבנו הראשון שברח ממצרים, כי "מעולם לא ברח עבד ממצרים". הוא כבר היה בדרגה גבוהה כמו שאמרנו. אז גם הגואל לעתיד לבוא צריך לעלות בדרגות, כן? "מצמיח קרן ישועה", "מצמיח קרן ישועה" אנחנו מתפללים – להצמיח את זה, זה לא בקלות, ובתחבולות ובניסיונות קריטיים, פעם בענייני הכלל, פעם בענייני הפרט.

למשל, בענין הזה שהוא הרג את המצרי – זה היה מקרה פרטי. אמנם זה קשור לכלל עם ישראל ולסבל של עם ישראל, אבל זה היה משהו פרטי, הוא מסר את הנפש. כשבא לבאר, איפה שצָפְרָה והאחיות, הוא מסר את הנפש נגד הרועים – זה ענייני פרט, אבל זה ענייני כלל. מה שקשור לגואל זה תמיד פרט וכלל, כי הוא שליח לגאול את הכלל. הוא יצא לראות בסבלותם של ישראל – הנה הנקודה הכללית שלו, זה נגע לו. מישהו אחר לא מסתכל.

ודאי גם בשואה זה היה אותו דבר. בזמנים קשים-קשים – אנשים אין להם כלום, שום כח לכלום, כלום, מעטים יש להם. כמה צדיקים כאלה בטח יש תמיד בכל מקום, אבל לרוב, הבן אדם רק רוצה לשרוד וזהו. זה טבע האדם. ובאמת עם ישראל – הגענו במצרים למצב קשה מאד, לסבל קשה מאד!

ובזכות מי נגאלנו? בזכות נשים צדקניות נגאלנו ועתידים להיגאל! פלא פלאים, נשים צדקניות. כמה חשוב להיות אשה צדקנית, כמה זה חשוב – זה התיקון של

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.

"העצבות היא רק הפקק החוסם את השמחה מלהתפרץ החוצה".

מתוך 'מעין המלכות' מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

תפילה לאחדות עם ישראל

מאת: כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

אמרו נא תפילה זו בכוונה עצומה בכל יום, חוץ מבשבתות ובחגים ובימים שאין אומרים בהם תחנון. אפשר לומר את התפילה מחצות לילה ועד שקיעה.

ריבונו של עולם, רחם עלינו. רחם עלינו ברחמיך הרבים והושיענו. חמול על עמך, חמול על נחלתך. עשה למען שמך! אתה אבינו, אנו בניך, יודעים אנו שרצונך שנהיה מאוחדים כמו אחים נאמנים. יודעים אנו כמה יקר הדבר לפניך, כי על כך נחרב ביתך! והסתרת פניך מאתנו. אנו רוצים לעשות לך נחת רוח אמיתי ואיך-סופי. אך אוי לנו, אוי לנו, אוי לנו! אין לנו כח לגבור על יצרנו. אין לנו חכמה, בינה ודעת להילחם מלחמתך ולנצח את יצרנו, אוי לנו שגבר בגלל עוונותינו!

אך הבט נא על אבותינו הקדושים, שירשנו מהם לב טהור ורצון איך-סופי לעשות לך נחת רוח. לבנו יודע את האמת, לבנו בוער באהבת ישראל, לבנו בוער באהבת חינוך! אך קשה מפאת היצר להשליט את השגת ליבנו על כל מעשינו, דיבורינו ומחשבותינו!

אנו עושים מאמצים להתגבר ולנצח את היצר, למען עשות לך נחת רוח! אך ריבונו של עולם, גלוי וידוע לפניך שאם לא נתפלל אליך שנצליח, ותשמע תפילתנו, לא נוכל לו! כי רבו תחבולותיו! ואנחנו רק בשר ודם, ואתה מלכנו ויודע את יצרנו! שלח נא לב טהור, לב אוהב, לעבדך באמת! רחם ועזור לנו להגיע לאהבת ישראל אמיתית, שאינה תלויה בדבר! ולא על ידי יסורים וחוליים רעים! חכמינו ז"ל התפללו על ביטול יצר הרע של עבודה זרה, ונענו! בטל נא מעלינו את היצר של מחלוקת ושנאת חינוך, כי דלוננו מאד! אנא רחם עלינו!

יהי רצון מלפניך ריבונו של עולם, שנרצה בלב שלם בתיקונו של כל יהודי, ונתן את כוחנו, את כל נשמתנו, להצלת והצלחת כל היהודים בגשמיות וברוחניות! כי יקר לנו תיקונו של כל יהודי. קרב את כולנו לאהבה וליראה את שמך! מתוך אחדות שלמה!

יהי רצון שנוכל לאהוב כל יהודי באשר הוא, למרות השוני בשורש ובסוגי הנשמות, למרות השוני בדרגות התיקון, למרות כל המכשולים, ונהיה לאגודה אחת, לעשות רצונך בלב שלם! רחם עלינו כי אין בנו מעשים! עשה עמנו צדקה וחסד והושיענו!

קבלת קהל בימים א-ה בשעות הערב

רחוב יפה רום 40, ירושלים ת"ו

לקביעת פגישה אנא צרו קשר בטלפון 02-6520002

נא להביא תמונות פנים של כל האנשים הקשורים בנושא היעוץ

עצות לעבודתו יתברך

מאת: כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

א. "אל תהיה נוח לכעוס".

ישנם אנשים שכל הזמן מחפשים הזדמנות להעלב וגם לכעוס. יש להם מדד כבוד עצמי רגיש מאוד. בדרך כלל תכונות אלו מוליכות את האדם לחורבן חייו, חיי משפחתו, פגיעה בזולת, בילדיו, בפרנסתו, בקיצור: לא משתלם!

כל הרגישות העצמית הזאת נובעת מגאווה קשה מצד אחד, ומרגשי נחיתות מצד שני. האדם הנגוע בכל אלה אומלל וגם סביבתו. התיקון הוא להפסיק את התהליך ההרסני כמה שיותר סמוך לתחילתו, ולהתפלל לה' יתברך שיעצור את ההדרדרות, כך שוברים את יצר הרע שהוא המפעיל את חולשותיו של האדם – על מנת להרוס אותו.

ב. מח בודק את הלב: באמצעות המח יש לבדוק את הלב כל הזמן על מנת לשמור על נקיותו.

ג. אל תחשוב שמה שקורה לזולת יקרה בהכרח גם לך! הרי יש השגחה פרטית מדויקת ואין אדם דומה לחברו.

ד. "איזהו חכם? הרואה את הנולד", מאידך אין לחיות את "העתיד להיות" כאילו הוא קורה כבר עכשיו! שהרי הרבה הפתעות ה' יתברך עושה לנו – כל הזמן!

ה. ע"י שהאדם בהתקשרות עם צדיק אמיתי, תמיד יזכה בעז"ה לקום מכל נפילה, ולמצוא מחדש את השביל הנכון! זה בזכות ההתקשרות עם הצדיק, שהוא גם דוגמא חיה וחיובית לעבודתו יתברך וגם צינור בו עובר השפע האלוקי, שהרי הצדיק כל הזמן בדבקות עליונה.

ו. ככל שתתעמק יותר בכל סוגיה, בכל נסיון, בכל בחירה, ככה תטעה פחות. הצדיק – מעמיק תמיד!

בהצלחה!

כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א:

"כל אדם יש לו בתוך נפשו,
ובתוך הצינור הרוחני שלו, ניגונים
שיכולים להביא אותו לדבקות.
הוא צריך פשוט לשבת, להתבודד,
ולתת לניגון הזה להתפרץ החוצה."
מתוך 'דרך עץ החיים - הניגון האישי'
www.rachlin.org.il

להצטרפות לרשימת תפוצה הוסיפו את המס'
02-6520002 לאנשי הקשר ושלחו 1.

